

ПАМ'ЯТІ

Кайдо Паулович Хансон (1936–2005)

19 квітня 2005 року після тяжкої та тривалої хвороби передчасно пішов з життя відомий вчений, чудаковита людина, директор НДІ онкології ім. проф. М.М. Петрова (Санкт-Петербург, Росія), професор, академік РАМН Кайдо Паулович Хансон. Всі, хто знали Кайдо Пауловича, не можуть без болю сприймати цю звістку.

Учений народився 20 вересня 1936 р. У 1961 р. закінчив медичний факультет Тартуського державного університету і вступив до аспірантури при Центральному науково-дослідному рентгено-радіологічному інституті Мінздраву СРСР.

У 1964 р. К.П. Хансон захистив кандидатську дисертацію і обійняв посаду молодшого наукового співробітника лабораторії біохемії даного інституту. В 1967 р. його обрано керівником цієї лабораторії, а з 1978 по 1989 р. він очолював відділ радіобіології та біотехнології. В 1972 р. захистив докторську дисертацію, а за 2 роки Кайдо Пауловичу було присвоєно звання професора за фахом «біохемія». За цикл досліджень «Розробка теоретичних основ феномена клітинної загибелі та їх використання для з'ясування патогенезу променевої хвороби» професору К.П. Хансону у складі групи вчених присуджено Державну премію в галузі науки за 1987 рік, а 1989 р. його обрано членом-кореспондентом Академії медичних наук.

У тому ж році Кайдо Пауловича запрошують на роботу до НДІ онкології ім. проф. М.М. Петрова як керівника лабораторії біохемії, а ще через рік призначають заступником директора інституту з наукової роботи. В 1991 році К.П. Хансон став директором інституту. В 2004 р. ученого обрано дійсним членом (академіком) Російської академії медичних наук.

Професор К.П. Хансон був відомим фахівцем в галузі радіобіології і молекулярної онкології, йому належить значний внесок у розвиток цих двох актуальних напрямків біології і медицини. Протягом багатьох років Кайдо Паулович очолював одну з відомих шкіл з молекулярної радіобіології в країні і працював над численними роботами, спрямованими на з'ясування ролі інформаційних макромолекул при радіаційному ураженні організму. Найбільше визнання одержали дослідження механізмів радіаційної загибелі клітин, завдяки яким учений заслужено визнаний одним з фундаторів сучасного вчення про програмовану клітинну загибель (апоптоз). Починаючи з 90-х років головна увага в роботах К.П. Хансона приділялася проблемам молекулярної онкології. Усі ці дослідження виконувалися в тісному співробітництві з провідними закордонними лабораторіями в рамках грантів INCO-Corpernicus та INTAS, наданих Європейською співдружністю.

Кайдо Паулович автор понад 350 наукових публікацій, серед яких 7 книг і монографій. Під його керівництвом виконано 20 кандидатських і 7 докторських дисертацій.

Професор К.П. Хансон був членом редколегії журналів «Вопросы онкологии», «Радиационная биология и экология», «Российского онкологического журнала», «Українського радіологічного журналу» і J. Experimental and Clinical Oncology, а також членом багатьох російських і міжнародних наукових товариств. Протягом чотирьох років (2002–2005 рр.) Кайдо Паулович був членом виконавчого комітету Європейської організації онкологічних інститутів.

Глибоко сумуємо з приводу смерті К.П. Хансона і висловлюємо щирі співчуття рідним і близьким покійного. Світла пам'ять про цю талановиту людину назавжди залишиться в наших серцях.

Колектив Науково-дослідного інституту онкології ім. проф. М.М. Петрова МОЗ Росії

Колектив Інституту медичної радіології ім. С.П. Григор'єва АМНУ

Українське товариство радіологів та радіаційних онкологів

Редакція «Українського радіологічного журналу»

Володимир Андрійович Сизов (1929–2004)

30 грудня 2004 р. на 76-му році життя перестало битися серце людини, яку знали багато поколінь українських радіологів. Пішов з життя вчений, визнаний педагог, професор Володимир Андрійович Сизов.

Він народився 29 вересня 1929 року в м. Александров-Гай Саратовської області в родині робітника. Після школи вступив до Саратовського медичного інституту на військово-медичний факультет, по закінченні якого з відзнакою в 1953 році був на 3 роки призваний в армію лікарем медичної служби в Німецьку Демократичну Республіку.

Після демобілізації в 1956 р. В.А. Сизов працював завідувачем рентгенівського кабінету Яворівської районної лікарні Львівської області і лікарем-рентгенологом Волинського обласного туберкульозного диспансеру (м. Луцьк). Починаючи з 1957 р. усе його життя було присвячено роботі на кафедрі рентгенології Київського інституту удосконалення лікарів (нині кафедра радіології Київської медичної академії післядипломної освіти ім. П.Л. Шупика).

Володимир Андрійович пройшов традиційний для багатьох учених шлях: клінічний орди-

натор, асистент, доцент, професор кафедри радіології. Протягом тривалого часу він був членом Ученої ради, вченим секретарем Київської медичної академії післядипломної освіти ім. П.Л. Шупика.

Наукові пошуки професора В.А. Сизова пов'язані з рентгенологією. Його дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата (1963 р.) і доктора (1984 р.) медичних наук присвячені рентгенодіагностиці захворювань опорно-рухової системи. У творчому активі вченого 5 монографій і навчальних посібників, 4 методичних рекомендації, понад 100 наукових праць.

Кілька поколінь рентгенологів, учнів Володимира Андрійовича, сьогодні трудяться на благо народу України, СНД та інших країн.

Самовіддана праця вченого, педагога і суспільного діяча В.А. Сизова неодноразово була відзначена керівництвом інституту й Медичної академії післядипломної освіти. Його нагороджено медалями «У пам'ять 1500-річчя м. Києва» і «Ветеран праці».

Широко ерудований, принциповий, скромний, пунктуальний, вимогливий до себе і співробітників і водночас добрий і вірний друг — таким Володимира Андрійовича знали всі, хто жив і працював поруч з ним.

Професор В.А. Сизов — великий вчений і видатний педагог. Трагічна звістка про його кончину скорботою відгукнулася в серцях друзів, колег, учнів. Нам буде не вистачати його величезного викладацького досвіду, але в пам'яті збережеться світлий образ Педагога, що віддав усього себе підготовці фахівців-радіологів і улюблених справі.

Уболіваємо, висловлюємо щире співчуття рідним і близьким Володимира Андрійовича. Світла пам'ять про цю Людину з великої літери завжди зберігатиметься в наших серцях.

Київська медична академія післядипломної освіти ім. П.Л. Шупика

Колектив кафедри радіології КМАПО ім. П.Л. Шупика

Асоціація радіологів України

Редакція «Українського радіологічного журналу»